

Capitolul 5, versetele 10 și 11: Dumnezeu oricărui har, care va chemat în Hristos Isus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintiți. A Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.

Adversarul nostru poate să fie tare și puternic, și poate să dea târcoale ca un leu care răcnește, dar Dumnezeu este pentru noi. El este Dumnezeu harului! Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? (2 Corinteni 1, 3; Iacov 1, 17; Romani 8, 31; Romani 15, 5) Aceasta este încrederea creștinului. Harul este începutul și temelia mântuirii noastre, și el ne ține desăvârșiți (capitolul 1, 10; 3, 7; 1,2,13). Ele este temelia și scopul oricărei lucrări (capitolul 4, 10). Nu există har în afara lui Dumnezeu (2 Corinteni 9, 8)! El este Dumnezeu harului: »Harul și adevărul a venit prin Isus Hristos« (Ioan 1, 17). Dar aceasta înseamnă și că harul este prezent pentru toate împrejurările noastre (Evrei 4, 16).

După descrierea tuturor pericolelor de pe cale, a puterii și mâniei satanei, ne-am aștepta la o rugăciune pentru ajutor și pază. Dar apostolul a cunoscut pe Dumnezeu așa cum El a fost descoperit în Domnul Isus, în lucrarea de mântuire săvârșită de El, și în învierea Sa. De aceea el a putut să-și înceapă scrisoarea cu siguranța că noi toți, oricât de slabi am fi, vom fi păziți pentru mântuirea care va fi descoperită în zilele din urmă (capitolul 1, 5). După ce a tratat toate pericolele, toată slăbiciunea noastră și puterea și mânia mare a dușmanului nostru, el este încă pe deplin sigur, că noi vom ajunge la ceea ce Dumnezeu ne-a pregătit (Psalmul 84, 7). Ca și apostolul Pavel, el a știut, că Cel ce a început în noi o lucrare bună, o va desăvârși până în ziua lui Isus Hristos (Filipeni 1, 6). »Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea« (Filipeni 2, 12)!

Ce expresie minunată: »Dumnezeu oricărui har! Ce puțin înțelegem noi de multe ori, ce este harul, și cât de mare este harul lui Dumnezeu! Harul are ca premiză faptul că noi suntem păcătoși. Dacă noi nu am fi fost păcătoși, atunci nu am fi avut nevoie de har, ci de neprihănire. Dar Dumnezeu a știut, ce vom deveni noi, da, El a cunoscut fiecare gând, pe care îl avem noi, fiecare cuvânt, pe care îl spunem, și fiecare faptă, pe care o vom face, căci El este Atotștiutorul. »Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă, și Tu, Doamne, îl și cunoști în totul.« - »De departe îmi pătrunzi gândul« (Psalmul 139). - »Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit« (Isaia 46, 10). El ne cunoaște, și ne-a cunoscut din veșnicie, mai bine decât ne vom cunoaște noi vreodată pe pământ. El ne cunoaște mai bine chiar decât ne cunoaște satana. Și cu toate acestea a vrut să ne salveze, să ne facă copii ai Lui și să ne ducă împreună cu Domnul Isus în Casa Tatălui. Și aceasta, cu toate că a știut ce este necesar pentru realizarea acestui țel! El a trebuit nu numai să dea la moarte pe Fiul Său, ci El a știut cine vom fi noi și de ce vom avea nevoie pe calea spre veșnicie. Dacă ne gândim la aceasta în inimile noastre, primim o imagine slabă despre ce este harul. Atunci vom ști și că noi suntem siguri, dacă ne vom încrede pe deplin în El.

Dacă Dumnezeu oricărui har ne-a chemat la slava Sa veșnică, atunci știm, că vom ajunge acolo (1 Tesaloniceni 2, 12; 2 Tesaloniceni 2, 14), și aceasta cu atât mai mult, cu cât știm că această chemare este în Hristos Isus (Efeseni 1, 3-5).

Să fie oare posibil, ca El să nu intre în slavă? Dar El este deja acolo (Efeseni 1, 19-23)! Deci atunci este sigur și pentru noi.

Dar aceasta nu este totul. Slava lui Dumnezeu a fost descoperită în Hristos. Dumnezeu în dumnezeirea Sa absolută locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia, și niciodată nu L-a văzut vreun om, și nici nu poate să-L vadă (1 Timotei 6, 16). Dumnezeu a fost descoperit în Hristos, și în felul acesta El este punctul central al slavei divine, căci numai în El se poate ea vedea. Deci cine este în Hristos, este în slavă, în măsura în care ea a fost descoperită. Aceasta este deja acum așa, dar va fi pe deplin văzută abia atunci când El va descoperi pe deplin slava Sa, și noi vom fi cu trup și suflet la El, acolo unde totul Îl descoperă pe El.

Ce minunat este să vezi slava veșnică a lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos și să te gândești că tot ce strălucește din punct de vedere moral din Dumnezeu, prezentarea desăvârșită a slavei morale se vede în Hristos (Evrei 1, 3)! Dumnezeu revelat în tot ce este El! Noi ne găsim în această revelație și suntem capabili să rămânem în ea (Coloseni 1, 12). Este posibil ca omul să rămână în prezența slavei lui Dumnezeu!

Noi am fost chemați deja la această slavă (capitolul 1, 2,15). Aici nu este chemarea dorinței lui Dumnezeu, ci este chemarea voinței Sale, căreia nimeni nu i se poate împotrivi (Romani 8, 30). Așa cum Petru vede lucrurile, noi vom intra în slavă abia în viitor, căci el ne vede acolo unde este trupul nostru, adică pe pământ, într-o lume care este dușmană față de Dumnezeu, care a lepădat pe Hristos. Scrisorile lui sunt adevărate scrisori ale pustiei. Pe moment, el nu merge mai departe de mântuirea sufletului (capitolul 1, 9).

Și cu toate acestea vedem, că aici la sfârșitul scrisorii sale merge mai departe decât în vorbirea sa din Faptele Apostolilor, și chiar mai departe decât conținutul scrisorii sale. Este adevărat, că începutul scrisorii sale are o asemănare mare cu începutul scrisorii către Efeseni (capitolul 1, 3), dar el nu merge mai departe de învierea lui Hristos, în timp ce apostolul Pavel Îl vede pe Hristos în cer. Drept urmare, Petru ne vede aici pe pământ, în timp ce apostolul Pavel ne vede în Hristos în locurile cerești (Efeseni 2, 6). Dar în timp ce Petru pe parcursul întregii scrisori ne îndreaptă privirea spre slava viitoare a Domnului aici pe pământ (capitolul 1, 4,5,7,13; 4, 13; 5, 1,4), adică în Împărăție, el ne prezintă aici slava veșnică. Aceasta merge mult mai departe decât Împărăția de o mie de ani, căci ea este în cer și în veșnicie! Deci aici îl urmează pe apostolul Pavel, cu toate că nu se ridică la aceeași înălțime. El nu vorbește de unirea trupului lui Hristos (Adunarea) cu Capul lui, ca și Cap peste toate lucrurile din cer și de pe pământ (Efeseni 1, 20-23; Coloseni 1, 18-20). Lui Pavel i-a fost dăruit să descopere hotărârile veșnice și nemărginite ale lui Dumnezeu. Dar amândoi au fost călăuziți de Duhul Sfânt, să prezinte izvorul tuturor binecuvântărilor: Dumnezeu și Tatăl Domnului Isus, Dumnezeul oricărui har!

Putem să vedem aici înțelepciunea Duhului Sfânt. Am văzut în primul verset (Capitolul 1, 1), că scrisoarea a fost adresată credincioșilor aflați în ținuturi unde apostolul Pavel a lucrat mult și unde el a trimis unele din scrisorile lui. Deoarece Petru prezintă, potrivit cu înțelepciunea lui Dumnezeu, un alt aspect al adevărului, se putea ușor întâmpla, ca la destinatarii scrisorii să apară gândul, că el respingea învățătura apostolului Pavel. El era apostolul circumciziei și de aceea poseda autoritate apostolică și (pe drept) un nume mai mare în rândul credincioșilor iudei, cărora le era adresată scrisoarea. În acest verset el recunoaște învățătura apostolului Pavel ca adevăr divin. El o confirmă

și prin aceea, că el numește cu cinste pe Silvan, cunoscutul însoțitor al lui Pavel în călătoriile lui, și îl include în alcătuirea scrisorii și (probabil) în aducerea ei. Dumnezeu oricărui har este adevărata siguranță pentru tot ce ar putea să ne facă creaturile, fie ei oameni, ori satana, și aceasta cu atât mai mult cu cât El ca Tată veghează necurmat asupra noastră (capitolul 1, 13-17).

Într-adevăr, noi trebuie să suferim, cât timp vom fi pe pământ (capitolul 1, 6). Noi suntem uniți cu Hristos cel lepădat de lume. Noi nu am primit încă mântuirea trupurilor noastre (Romani 8, 23). Există pericolul, ca destinatarii acestei scrisori, ca iudei de odinioară, să uite acestea. Era în foarte mare opoziție cu concepția lor iudaică de altă dată, care vedea pe Mesia numai ca pe marele Biruitor asupra tuturor dușmanilor Lui pământești. Noi trebuie să luăm parte la suferințele Lui pentru dreptate, adevăr și dragoste (Romani 8, 17). Noi trebuie să suferim și pentru Numele Lui. Dar este numai pentru scurt timp; după aceea urmează slava (Evrei 10, 32-39; 2 Corinteni 4, 17).

Prin forma timpului la care stă verbul »veți suferi« (participiu aorist), apostolul exprimă, că el vede suferințele ca trecute. El Însuși, Dumnezeu oricărui har, va desăvârși, va întări, va da putere și va face neclintiți. Cuvântul grecesc pentru „a desăvârși” se folosește și pentru repararea plaselor de prins pește (Matei 4, 21; Marcu 1, 19). În 1 Corinteni 1, 10 este tradus prin »uniți în chip desăvârșit«, în Galateni 6, 1 prin »a ridica«; vezi și 1 Tesaloniceni 3, 10. Din aceasta rezultă, că înseamnă: „a pune în ordine, a restaura, a face desăvârșit, în așa fel că nu mai lipsește nimic”. – Cuvântul pentru „a întări” (2 Tesaloniceni 2, 17) aparține aceleiași familii ca și „tari” din versetul 9. Înseamnă deci: „a face să fie tare”. – „A face neclintit”, înseamnă a așeza pe un fundament tare, așa că nu mai putem cădea. Dacă credem că ne scufundăm, vom simți imediat stânca care este sub noi.

Petru însuși a experimentat în împrejurări lipsite de speranță, că era adevărat ce scria: când Domnul era sub puterea dușmanilor și a fost omorât, iar el însuși s-a lepădat cu jurământ de El. Ce mângâiere a adus destinatarilor scrisorii aceste cuvinte încurajatoare, în împrejurările lor grele și periculoase! Și nu sunt ele și pentru noi tot așa? Nu sunt dorințe, ci asigurări, că Dumnezeu va face așa. Să le primim în deplina lor valoare, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu însuși!

El va restaura pe aceia care nu au nimic în ei înșiși și sunt plini de lipsuri, îi va pregăti în chip desăvârșit. El va întări pe cei care nu au nici cea mai mică putere și a căror singură salvare este să se sprijine pe brațul Lui puternic, și care totuși sunt proști, încercând mereu să se încreadă în sine și să meargă pe cale în propria putere. El îi va face neclintiți, așa că ei vor sta tari în credință împotriva dușmanului. El va așeza pe stâncă pe aceia care nu au nimic și nu au niciun fundament!

Să nu ne unim noi cu apostolul în această cântare de laudă! »A Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.«

În limba greacă lipsește verbul „să fie”. Este probabil din cauză că este posibilă folosirea verbului „a fi” atât sub forma „să fie” cât și sub forma „este”? Deoarece Dumnezeu are toată puterea, noi suntem siguri că El va face cele spuse în versetul 10. Dar credinciosul care Îl adoră și în atotputernicia Lui, dorește ca toate acestea să devină vizibile pe deplin până în veșnicie! Cuvântul grecesc pentru „putere” („kratos”) înseamnă putere în legătură cu tăria. De aceea este tradus și cu „tăria”. În Noul Testament se mai întâlnește și în Luca 1, 51; Faptele Apostolilor 19, 20; Efeseni 1, 19; 6, 10; Coloseni 1, 11; 1 Timotei 6, 16; Evrei 2, 14; 1 Petru 4, 11; 5, 11; Iuda 25; Apocalipsa 1, 6; 5, 13. În Evrei 2,

14 este puterea diavolului, în toate celelalte locuri este puterea lui Dumnezeu sau a Domnului Isus.

Cea mai mare parte a manuscriselor au: »A Lui să fie *slava și puterea*, etc.« Unele (și printre ele și Codex Vaticanus și Codex Alexandrinus) nu conțin cuvintele tipărite cursiv. Cu toate că acele manuscrise care le omit sunt puține la număr, s-ar putea spune, ținând seama de context, că au dreptate. Cu privire la prima parte a frazei se potrivește „puterea”, care ar înfăptui acestea, dar „slava” nu se potrivește așa de bine. Este ușor de înțeles, că aceste cuvinte au fost adăugate mai târziu, deoarece ele se întâlnesc în diverse alte doxologii (cântări de laudă adresate lui Dumnezeu – 1 Timotei 6, 16; Iuda 25; Apocalipsa 1, 6) împreună cu „puterea sau tăria” (capitolul 4, 11).

Capitolul 5 versetele 12 la 14: *V-am scris aceste puține rânduri prin Silvan, care cred că este un frate credincios, ca să vă sfătuiesc și să vă adevăresc că adevăratul har al lui Dumnezeu este harul acesta, de care vă ați alipit. Biserica aleasă cu voi, care este în Babilon, vă trimite sănătate. Tot așa și Marcu, fiul meu. Spuneți-vă sănătate unii altora cu o sărutare de dragoste. Pacea să fie cu voi toți care sunteți în Hristos! Amin.*

Aproape în general se presupune că numitul Silvan este identic cu cel numit în alte locuri (2 Corinteni 1, 19; 1 Tesaloniceni 1, 1; 2 Tesaloniceni 1, 1), cu excepția lui Sila din Faptele Apostolilor 15; 16; 17 și 18. Pentru aceasta există motive bine întemeiate. În Scriptură nu se obișnuiește să se dea unei a doua persoane același nume fără să se numească anumite caracteristici ale ei, dacă prima persoană este bine cunoscută (Ioan 14, 22); și acest Silvan sau Sila era bine cunoscut. Inițial a venit din Ierusalim și era un conducător între frați (Faptele Apostolilor 15, 22). Petru l-a cunoscut foarte bine din timpul acela. Mai târziu el a însoțit pe apostolul Pavel în călătoriile lui, chiar și în ținuturile unde apostolul Petru și-a trimis scrisoarea (Faptele Apostolilor 15-18). Deci destinatarii scrisorii îl cunoșteau. Cuvintele lui Petru dau impresia că mult timp el nu a văzut pe Silvan. El îl numește un „frate credincios, *așa cum cred eu*”. El arată impresia lui, dar cu o anumită rezervă.

Petru se folosește de acest Silvan, ca să ducă scrisoarea și probabil ca s-o scrie. Cuvântul poate avea ambele înțelesuri. Dar din recomandarea „un frate credincios” se poate deduce cu certitudine, că el a dus scrisoarea. Compară 1 Corinteni 16, 10-11; 2 Corinteni 8, 23; Filipeni 2, 25; Coloseni 4, 7-10; Efeseni 6, 21.

Vedem în aceasta înțelepciunea lui Dumnezeu, precum și armonia bună și plăcută care era între apostoli. Odinioară Petru a fost foarte necredincios cu privire la adevărul despre libertatea în Hristos – atât față de cei dintre națiuni, cât și față de iudei – pe care el l-a cunoscut bine, și pe care l-a apărat (Galateni 2, 11-17) Faptele Apostolilor 10; 11; 15). Pavel, mai tânăr și venit mai târziu, l-a muștră public din cauza aceasta. Vedem însă, că Petru, fără nici-un fel de ură ascunsă, îl numește »*prea iubitul nostru frate Pavel*«. El recunoaște scrisorile lui Pavel ca „scripturi”, adică ca Cuvânt al lui Dumnezeu (2 Petru 3, 15-16). Petru scrie aici la credincioșii aflați în ținuturile în care Pavel a predicat Evanghelia

deplină a harului, o scrisoare în care pune tot accentul pe »adevăratul har al lui Dumnezeu, ... de care v-ați alipit«. Se unește în privința aceasta cu Silvan, cunoscutul lucrător împreună cu Pavel, care cu siguranță și el le-a vestit harul. Prin aceasta el recunoaște pe deplin, că ceea ce a predicat Pavel sunt gândurile lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a vrut ca cei care erau »plini de râvnă pentru Lege« (Faptele Apostolilor 21, 17-24) să poată folosi pe Petru ca atu împotriva lui Pavel. De aceea îl pune pe Petru, apostolul circumciziei, un stâlp între credincioșii dintre iudei (Galateni 2, 7-9), să scrie în mod deosebit despre har! Mult mai concret decât oricare alt scriitor al Cuvântului lui Dumnezeu. Este o scrisoare scurtă, dar ea este scrisă ca să atenționeze și să confirme, că »adevăratul har al lui Dumnezeu este acela în care voi stați! În unele manuscrise stă scris: „în care voi *trebuie* să stați”. Dacă aceasta este corect, atunci accentul s-ar pune mult mai pregnant. Vedem aici iarăși pe bătrânul Petru, care în Ierusalim a apărat cu multă înflăcărare același adevăr, când a fost atacat (Faptele Apostolilor 15, 11).

Cât de potrivit a fost Silvan ca să aducă această scrisoare despre suferințe! Cu spatele rănit de loviturile de nuiiele și picioarele zdrobite în butuci a stat împreună cu Pavel în închisoarea din Filipi și a cântat cântări de laudă (Faptele Apostolilor 16, 23). El a știut ce înseamnă să suferi pentru neprihănire și pentru Numele Domnului. Putea să aibă compasiune cu frații.

Versetele 13 și 14, așa cum sunt ele de simple, au fost prilejul multor comentarii și presupuneri – da, putem liniștiți să spunem fantezii. Motivul este că chiar de la început a existat năzuința să se dea bisericii din Roma un rol conducător, sau mai corect spus, ea însăși să-și asume rolul de episcop („supraveghetor”). În acest scop s-a răspândit mai întâi zvonul, că Petru a fost 25 de ani episcop de Roma. L-au ales pe Petru, pentru că s-a presupus că Domnul i-a dat autoritatea supremă în Adunare (Matei 16, 19). Superstiția și necredința sunt totdeauna proaste. În Matei 16 nu este vorba de Adunare, ci de Împărăția cerurilor. Puterea de a lega și a dezlega a dat-o Domnul celor doi sau trei care sunt adunați în Numele Lui (Matei 18, 18). În afară de aceasta, Scriptura spune categoric, că slujba lui Petru și a celorlalți apostoli se va sfârși, nu numai cu privire la persoane, ci și în ceea ce privește caracterul ei (Ioan 15, 26; 21, 19; 14, 17), în timp ce slujba apostolului Pavel va continua să existe. Cei doisprezece au mărturisit despre viața Domnului pe pământ, și despre învierea Lui. De aceea a trebuit ca ei să fi fost de la început cu Domnul (Faptele Apostolilor 1, 22; Ioan 15, 27). În afară de aceasta lucrarea lor era pentru cei aflați sub circumcizie, pentru iudei (Galateni 2, 8-9). De aceea după Faptele Apostolilor 15, unde poziția credincioșilor dintre națiuni față de Lege este definită (2 Corinteni 3, 3-18), practic nu-i mai găsim numiți. Toate epistolele, care tratează adevărata poziție creștină și Adunarea în rânduirea ei, sunt scrise de Pavel. Nici Petru, nici Iacov și nici Ioan nu scriu despre Adunare. Ei văd pe cei credincioși ca o parte a celor douăsprezece seminții (Iacov), ca credincioși împrăștiați, care împreună constituie frățietatea (Petru), sau ca familie a lui Dumnezeu (Ioan), dar niciodată ca trup al lui Hristos, și nicidecum ca și Casă a lui Dumnezeu, cu excepția caracterului deosebit, sub care l-am văzut în 1 Petru 2. Scriptura nu dă nici cel mai mic indiciu, că Petru ar fi fost vreodată în Roma. Dimpotrivă, ea oferă argumente puternice pentru acceptarea contrariului. În primul rând lucrarea lui de apostol al circumciziei era acolo unde erau cei mai mulți iudei, și aceasta nu era în Roma. Apoi, epistola către Romani dovedește că el nu a predicat Evanghelia în Roma. Numele lui nici nu este măcar amintit în

această epistolă, și nici măcar în urările transmise acestor credincioși. Tot așa de puțin găsim numele lui în Faptele Apostolilor în capitolele referitoare la Roma și în epistolele pe care Pavel le-a scris din Roma. Și în ultima scrisoare, pe care Pavel a scris-o din Roma cu puțin timp înainte de martiriul său (2 Timotei), Petru nu este numit, cu toate că tradiția spune că Pavel și Petru au murit moartea de martir aproximativ în același timp în Roma. Dacă Petru ar fi fost în Roma, atunci puținele cuvinte dezonorante »toți m-au părăsit« (2 Timotei 4, 16) ar fi fost valabile și cu privire la Petru. Dar aceasta nu putem s-o acceptăm cu privire la el.

Dar și cuvintele, pe care Petru le scrie aici, sunt o mărturie puternică împotriva afirmațiilor amintite. Din scrisoare rezultă clar, că ea a fost scrisă târziu. Aceasta dovedește că Petru nu a fost în Roma, ci în Babilon. Acest fapt face totodată improbabil ca Petru să fi fost mai târziu la Roma. Este clar că se încearcă să se elimine această mărturie. În felul acesta s-a ajuns să se afirme că prin „Babilon” se înțelege Roma. Aceasta are o aparență de adevăr, deoarece în descrierile *profetice* de mai târziu ale bisericii viitoare decăzute și a judecății lui Dumnezeu asupra ei, biserica romană este numită curvă, Babilonul cel mare (Apocalipsa 14, 8; 17, 5).

Nu există nici o dovadă pentru afirmația că în vorbirea codificată a creștinilor de la început, Roma ar fi fost numită „Babilon”. În primul rând, în tot Noul Testament, cu excepția cărții profetice Apocalipsa, Roma este numită cu numele ei propriu. În al doilea rând, nu era niciun motiv să fie numită altfel, căci în timpul acela nu existau prigoane din partea regimului de la Roma. Acestea au început mult mai târziu. Chiar și prigoana din timpul lui Nero nu a trecut peste granițele Romei. În afară de aceasta, nu au numit ca motiv faptul că ei erau creștini, ci că ei au dat foc Romei. De la o scrisoare așa de simplă și intimă, în care faptele sunt numite pe nume (chiar și localitățile unde locuiau destinatarii) nu se așteaptă o astfel de vorbire simbolică.

Ținuturile Babilonului și cetatea cu același nume, cunoscute din Scriptură, cu siguranță se aflau în acel timp într-o stare de decădere. Dar Babilonul era foarte populat, și în mod deosebit de iudei. Chiar secole după aceea era cunoscut prin renumitele școli rabinice, al căror Talmud (o colecție de prelegeri ale unor rabini cunoscuți cu privire la comentarii la Vechiul Testament), în număr mare de volume, ne oferă aceste dovezi. Este ușor de înțeles, că apostolul iudeilor voia să vestească Evanghelia acestei mulțimi de iudei. În ziua cincizecimii (Rusalii) unii dintre ei au fost în Ierusalim și au auzit-o acolo (Faptele Apostolilor 2).

Petru transmite urările „cele alese împreună cu ei” din Babilon. Este clar, că este vorba de soția lui Petru. Scriptura ne spune, că Petru a luat-o cu el în călătoriile sale (1 Corinteni 9, 5).

Într-o scrisoare în care credincioșii sunt văzuți și li se adresează ca fiind caracterizați de alegere (capitolul 1, 2), și în care femeile credincioase sunt numite în mod deosebit »moștenitoare împreună cu voi a harului vieții« (capitolul 3, 7), această denumire nu este ceva deosebit. Presupunerea că aici este vorba de Adunarea locală, după părerea mea este lipsită de orice fundament. Eu cred, că ea se bazează pe aceeași dorință, pe care am văzut-o la Babilon: să introducă Roma. Dar așa cum am spus, Petru nu tratează tema Adunării, ci el vede pe cei credincioși ca străini, care împreună constituie frățietatea. Dar nici aceasta nu este posibil, căci el nu limitează frățietatea la o localitate. Ar fi foarte ciudat să numească totodată pe fratele Marcu. Niciunde

nu găsim că se vorbește despre o Adunare în Babilon. Compară epistola a doua a lui Ioan versetele 1 și 13.

Cât de minunat este să vedem în ce mod plăcut vorbește Petru despre Marcu. Cu siguranță l-a cunoscut în anii tinereții (Faptele Apostolilor 12, 12) și a fost tatăl lui spiritual. Scriptura redă mai multe exemple despre relațiile tată-fiu între cei credincioși. Ne gândim numai la Pavel și Timotei, la Tit și la Filimon (1 Corinteni 4, 17; Galateni 4, 19; 1 Timotei 1, 2; 2 Timotei 1, 2; 2, 1; Tit 1, 3; Filimon 10). Tot așa vedem aici din partea lui Petru dragoste părintească și influență părintească, așa cum a fost la Pavel cu privire la Timotei și Tit. Pe de altă parte este dependența copilărească. Cât de frumos este să vezi o astfel de relație spirituală între credincioșii bătrâni și tineri! Petru numește pe Silvan »fratele credincios«; în aceasta vedem mai mult aspectul egalității, și nu al filiațiunii.

Vedem casa mamei lui Marcu că era punctul central spiritual al credincioșilor din Ierusalim (Faptele Apostolilor 12, 12). Murise probabil tatăl lui? Marcu era nepotul lui Barnaba (Coloseni 4, 10). Aceasta explică probabil de ce Pavel și Barnaba l-au luat în prima lor călătorie misionară (Faptele Apostolilor 13, 13). Dar greutățile au fost prea mari pentru credința lui Marcu. Legăturile familiare au pricinuit multe greutăți în relațiile spirituale. Se pare că ele au avut influență și asupra lui Barnaba (Faptele Apostolilor 15, 37), cu toate că Scriptura a considerat necesar să ne spună că numele lui înseamnă „fiul mângâierii” și că el »era un om de bine, plin de Duhul Sfânt și de credință« (Faptele Apostolilor 11, 24). Urmarea pentru Barnaba a fost, că el a fost exclus de la lucrarea mare, pe care Domnul a vrut s-o înfăptuiască prin Pavel. Numele lui nu mai este numit în această privință.

Din fericire Ioan-Marcu s-a maturizat spiritual. El a recâștigat încrederea lui Pavel, așa că acesta l-a putut iarăși recomanda (Coloseni 4, 10). La sfârșitul vieții sale, el spune că Marcu îi este de folos în lucrare (2 Timotei 4, 11). Aici în epistola lui Petru îl găsim la prietenul lui părintesc și la soția lui, cu siguranță ca să le ajute la bătrânețea lor în călătoria lungă într-o țară străină. Mai târziu, Duhul Sfânt îl folosește să scrie evanghelia după Marcu, în care vedem pe Domnul ca Slujitorul credincios. Este remarcabil, să găsim aici împreună pe Marcu și Sila (Silvan), care amândoi au luat parte la conflictul dintre Pavel și Barnaba.

Ca și Pavel, Petru spune credincioșilor să se sărute (Romani 16, 16). Dar el vorbește despre un sărut al dragostei, în timp ce Pavel scrie despre o sărutare sfântă (1 Corinteni 16, 20; 2 Corinteni 13, 12; 1 Tesaloniceni 5, 26). Ambele sunt importante! Trebuie să fie o sărutare de dragoste. Dar noi știm cum firea pământească a degradat noțiunea de dragoste. De aceea Pavel scrie, ca sărutul credincioșilor să fie sfânt. Petru folosește cuvântul pentru dragostea divină („agape”), pe care zadarnic îl căutăm în cărțile Greciei antice, dar pe care Cuvântul lui Dumnezeu îl folosește cu predilecție. Am văzut în capitolul 4, 8 că această dragoste își are originea în Dumnezeu și de aceea nu poate să fie lipsită de sfințenie.

Cât de nedemne sunt certurile și duhul de partidă dintre credincioși. Cât de scumpă este ultima dorință, ca toți, câți suntem în Hristos, să avem pace (Ioan 20, 20). Noi avem pace pentru conștiința noastră, privind la Mielul sacrificat. Pacea lui Dumnezeu o avem dacă înfăptuim în inimile noastre ce ne spun versetele 10 și 11.